

KRITIEK KORT

Bezield spel en een waanzinnige uitsmijter

MUZIEK Een van de kroonjuwelen in de *Donderdagavondserie*, nieuwe muziek uit binnen- en buitenland, was het optreden van het Duitse Ensemble Modern in het Amsterdamse Muziekgebouw. Met Ligeti's *Celloconcert* uit 1969, dat met zijn ruimte voor intuïtie model kan staan voor latere ontwikkelingen, werd werk van drie aankomende componisten in perspectief gezet.

Met *Incipit* van Johannes Maria Staud bewezen de musici meteen dat hun bezielde spel ontstijgt aan louter technische perfectie. Met allerlei dempers liet solist Uwe Dierksen zijn trombone zingen, oreren en redekavelen.

Als waanzinnige uitsmijter fungeerde *Salz* van Enno Poppe, waarin een belangrijke rol is weggelegd voor een 32-toons-orgel, dat per octaaf 16 maal zoveel tonen bevat als gebruikelijk. Door de voortdu-

rende wisselwerkingen tussen bestemd en onbestemd, tussen zuivere en 'vuile' intervallen, blijft het stuk boeien tot het exuberante eind toe, waarin het orgel drieklanken in het rond sproeit.

De in 1972 Jordanië geboren Saed Haddad laat in *Le Contre-désir* voor drie instrumenten zijn muzikale wortels horen, waarbij hij listig de cello tegelijk melodie en (tokkelend) slagwerk laat spelen. Ambiteuzer en origineler is zijn twee jaar oude *The Sublime*, een spel met sluierakkoorden, ritmisch pulserende klanken en stuwende motieven. Klavecimbel, steeldrum en Japanse taikotrommen zorgen voor kleuraccenten in dit krachtige componisten-visitekaartje.

Frits van der Waa

★★★★

Ensemble Modern met Staud, Ligeti, Haddad en Poppe, 29/10, Muziekgebouw, Amsterdam.

